

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 146, Έτος 14ο, Οκτώβριος 2008

Η ΓΟΝΙΜΗ ΓΗ

Φθινόπωρο, και η καλοποτισμένη με τα πρωτοβρόχια γη και με την κοπιαστική φροντίδα του γεωργού αυλακωμένη, περιμένει με υπομονή να δεχθεί των σπόρων την επίσκεψη, για ν' ασκήσει το θαυμαστό λειτούργημά της, βλαστάνοντας αυξάνοντας και καρπίζοντας τα έμβρυα που με τόση στοργή θα περικλείσουν τα σπλάγγνα της.

Κάτι παρόμοιο, ίσως, θα περίμενε να συμβεί κανείς με τις ανθρώπινες καρδιές, που δέχονται τα σπέρματα του Αιώνιου Λόγου, για να θαυμάσει το μέγεθος της ευεργεσίας που δεχόμαστε από το Σπορέα της Αλήθειας, που κάποια μέρα νεφοσκεπή και ζοφερή έρχεται να αιφνιδιάσει χαρμόσυνα την άχαρη και μαρτυρική ζωή μας!

Δεν είναι όμως, δυστυχώς, οι σπόροι της πνευματικής σποράς το ίδιο καλοδεχούμενοι όπως οι σπόροι της φυσικής σποράς. Πολλοί απ' αυτούς θα πέσουν σε πολυθόρυβους δρόμους της πολιτείας και θ' αγνοηθούν από τους πολυάσχολους κατοίκους, θα περιφρονηθούν και θα περιγελαστούν από την υπεροπτική νοημοσύνη πολλών.

Άλλοι θα πέσουν στις πέτρες της σκληροκαρδίας, όπου δεν υπάρχουν προοπτικές για να ριζώσουν. Δεν υπάρχει διάθεση για την απαραίτητη Θεογνωσία, και για τον άνθρωπο σπλάγγνα για αγάπη και θυσία.

Άλλα σπέρματα του καλού θα υποχρεωθούν να συμβιώσουν σε «διαμερίσματα» κατειλημμένα από κατοίκους αλλότριους και εχθρικούς, όπου είναι αδύνατο να μονιάσουν, γιατί «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν» (Ματθ. στ' 24). Μεγαλώνοντας μαζί τα πάθη, θα πνίζονται τις αρετές!

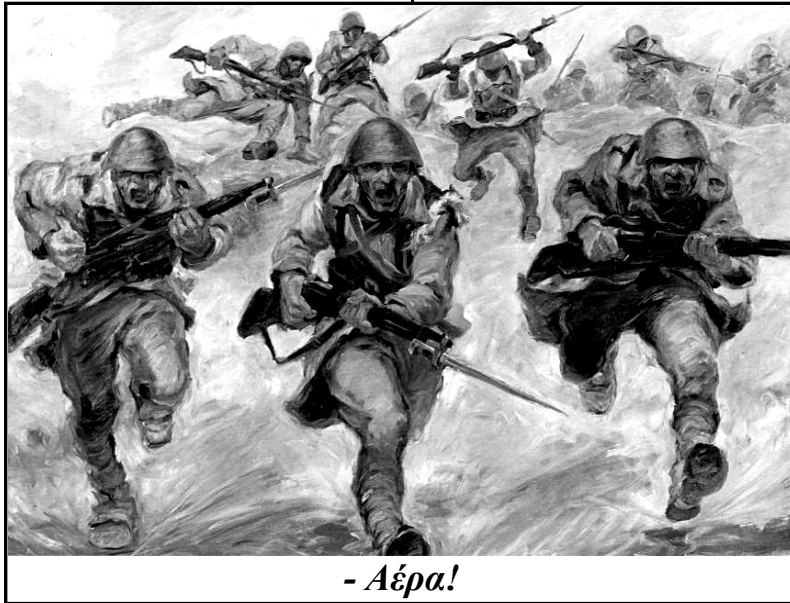
(Συνέχεια στη σελ. 2)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ '40

(Από το ποίημα «Άξιον ἐστί» του Οδυσσέα Ελύτη)

Ανάγνωσμα Δεύτερο ΟΙ ΗΜΙΟΝΗΓΟΙ

Τις ημέρες εκείνες έφτασαν επιτέλους υστέρη από τρεις σωστές εβδομάδες οι πρώτοι στα μέρη μας ημιονηγοί. Και έλεγαν πολλά για τις πολιτείες που διάβηκαν, Δέλβινο,

- Αέρα!

Άγιοι Σαράντα, Κορυτσά. Και ξεφόρτωναν τη ρέγγα και το χαλβά κοιτάζοντας να ξετελέψουν μια ώρα αρχύτερα και να φύγουν. Ότι δεν ήταν συνηθισμένοι και τους ετρόμαζε το βρόντισμα στα βουνά και το μαύρο γένη στη φαγωμένη την όψη μας.

Και συνέβηκε τότες ένας απ' αυτούς να 'χει μαζί του κάτι παλιές εφημερίδες. Και διαβάσαμε όλοι απορημένοι, μόλο που το 'χαμε κιόλας ακουστά, πως επανηγύριζαν στην πρωτεύουσα και πως ο κόσμος εσήκωνε, λέει, ψηλά στα χέρια τους φαντάρους που γυρίζανε με

άδειες από τα γραφεία της Πρέβεζας και της Άρτας. Και σημαίνανε όλη μέρα οι καμπάνες, και το βράδυ στα θέατρα λέγανε τραγούδια και παριστάνανε στη σκηνή τη ζωή μας για να χειροκροτά ο κοσμάκης.

Βαριά σιωπή έπεσε ανάμεσό μας, επειδή κι η ψυχή μας είχε μήνες τώρα μέσα στις ερημιές αγριέψει, και, χωρίς να το λέμε, πολύ λογαριάζαμε τα χρόνια μας. Μάλιστα μια στιγμή δάκρυσε ο λοχίας ο Ζώης κι έκανε πέρα τα χαρτιά με τις ειδήσεις του κόσμου, ανοίγοντας τα πέντε δάχτυλα καταπάνω τους. Και οι άλλοι εμείς δε λέγαμε τίποτε, μονάχα με τα μάτια τού δείχναμε κάτι σαν ευγνωμοσύνη.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Το μυστηριώδες σκουλήκι της χρηματοπιστωτικής κρίσης

Ενώ ο κλοιός της ακρίβειας και της ανέχειας περιέσφιγγε τελευταία, πιεστικότερα τους λαούς της Ευρώπης και Αμερικής, γιατί στον υπόλοιπο κόσμο ήταν προ πολλών ετών καθεστώς, και το αίσθημα της ανασφάλειας, του άγχους και του προβληματισμού επεκάθητο προκλητικά σ' ολόκληρο τον κόσμο (παγκοσμιοποίηση),

κάποιοι -και όχι τόσο λίγοι- δεν καταλάβαιναν τίποτα! Ούτε οι ίδιοι ενοχλούντο από το βαρύ κλίμα των αδικαιολόγητων ανατιμήσεων, ούτε χαλούσε το κέφι τους από το θέαμα των πασχόντων συνανθρώπων τους. «Ένεδιδύσκοντο πορφύραν και βύσσον εύφραινόμενοι καθ' ημέραν λαμπρώς» (Λουκ. ιστ' 19), όπως ο πλούσιος του Ευαγγελίου, ουδεμία σημασία δίδοντες στους φτωχούς Λαζάρους που πλήθαιναν γύρω τους αλματωδώς!

Τολμηρός, θαρραλέος και άφοβος ο κόσμος του χρηματικού κέρδους! Ευκίνητος και ευέλικτος, υπερβαίνο-

ντας με τον τρόπο του και κάθε γραφειοκρατικό σκόπελο. Σαν το κακόηθες καρκίνωμα, πραγματοποιεί μεταστάσεις κινούμενος από το πάθος του αθέμιτου πλουτισμού. Αφήνει πίσω του τους άνεργους σε απόγνωση και επιχειρεί άλματα οικονομικά σε ξένες χώρες, όπου η φτώχεια τούς προσφέρει ευκαιρίες για ευκολότερο πλουτισμό! Οικονομική ανέλιξη και ευρωστία που δοξάζουν σήμερα το επιχειρηματικό μας δαιμόνιο, που θριαμβεύει με τον θάνατο του «άλλου».

Μοντέρνος τρόπος σύγχρονου
(Συνέχεια στη σελ. 3)

Η ΓΟΝΙΜΗ ΓΗ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

«Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ οὗτοί εἰσιν οἷτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκουσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ» (Λουκ. η' 15).

Στο εδάφιο αυτό προσδιορίζεται ο σωστός τρόπος υποδοχής του σπόρου και της ανάπτυξής του, ώστε να δώσει **καρπό**, πολύ, ύστερα από ένα αγώνα υπομονής που θα είναι το πιστοποιητικό μιας γνήσιας πνευματικής θρησκευτικότητας και όχι μιας κοσμικοβολεμένης «ελίτ».

Η υποδειγματική διαδρομή της καινούργιας ζωής, που ξεφεύγει από την τυραννία ενός δουλικού παρελθόντος και λιποτακτεί στο βασίλειο της εν Χριστώ Πίστεως ξεκινάει, 1) από μία ολόκαρδη και πρόθυμη υποδοχή των λυτρωτικών μηνυμάτων του Ευαγγελίου και της ιεράς Παράδοσης που «ἐγείρουσιν ἀπὸ γῆς πτωχόν, καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψοῦσι πένητα» (Ψαλμ. 112, 7). 2) «Κατέχουσι τὸν λόγον» -σφιχταγκαλιάζουν με υπευθυνότητα, σαφήνεια και απλότητα **κατὰ δύναμιν** τον λόγον της Αληθείας, απαλλαγμένον απ' όλες τις κοσμικές και ιουδαϊκές νομοικιστικές προσμίξεις. Γιατί το Σάββατο και κάθε θρησκευτικός νόμος εδόθη, για να λυτρώσει τον άνθρωπο από τα πάθη του και όχι να τον εξοντώσει πνευματικά και να του καταψύξει της αγάπης και της προθυμίας του το σφρίγος.

3) «Καὶ καρποφοροῦσι ἐν ὑπομονῇ. Η με **υπομονή καρποφορία** είναι η σφραγίδα της γνησιότητας των προσώπων, και ο καρπός είναι αυτός που μας πείθει για την ωφελιμότητα του δένδρου, ώστε να μην πλανώμεθα χαρακτηρίζοντας, λανθασμένα, πρόσωπα και πράγματα, ούτε και χαρακτηριζόμενοι καλώς ή κακώς να επηρεαζόμαστε άδικα. Υπάρχει και το έδαφος το κατάλληλο όπου τα σπέρματα του Λόγου θα γίνουν δεκτά με καλοκαρδοσύνη και θα βλαστήσουν αθόρυβα χωρίς εξαλλοσύνη, για να καρποφορήσουν τελικά με υπομονή.

Εδέχθηκε τον σπόρο η οδός η πολυσύχναστος και πολυθόρυβος. Ο δρόμος της κοσμικής κινητικότητας και των σκληρών ανταγωνισμών των «μπίζινες» και των εταιριών, με τις νομιμοποιημένες τους αρπαγές και απαιτήσεις. Το σύγχρονο καθεστώς των παραδομένων εις τον Μαμωνά της αδικίας πολυεθνικών που βασιλεύουν με το θράσος των **σεσωσμένων**.

Ακολουθούν οι σπόροι που θα πέσουν σε περιοχές που κυβερνά η **ιδιαιτερότητα** της ευλογημένης βίας (Παπισμός) και του παραδοσιακού φασισμού. Σ' αυτήν απαιτείται η παγκόσμια προσκύνηση, να της καλύψει

ένα απάνθρωπο παρελθόν και παρόν και να της εξασφαλίσει ένα άνετο μέλλον!

Τέλος, δεν θα λείπει και το νεοεποχικό παζάρι που θα απαιτήσει από την Αλήθεια να συμβιώσει με το ψεύδος. Τον αγώνα με την ηττοπάθεια. Την ολιγάρκεια με τον ξιπασμένο καταναλωτισμό. Το ποίμνιο και την ομάδα που εικονίζει την Αγιοτριαδική σχέση, με την αλύγιστη ατομοκρατία. Η θρησκευτική τακτική της απομόνωσης να μην θέλει να κοινωνικοποιηθεί, μην τυχόν και διαρρεύσουν οι θησαυροί της σε εξωεκκλησιαστικά έργα και απολεσθεί η πνευματικότητά της. Νοιάζονται οι νεοεποχικές δραστηριότητες και επιρροές να μεταλλάξουν κάθε αξία και να νοθεύσουν κάθε γνησιότητα κυκλοφορώντας όχι μόνο εμπορεύματα, αλλά και αρετές-μαϊμούδες!

Όμως πέρα απ' όλους αυτούς τους σπόρους που αχρηστεύονται ή μεταλλάσσονται από εχθρικές ανθρώπινες νοοτροπίες ή λανθασμένες θρησκευτικότητες, υπάρχει, δόξα τω Θεώ, και η αγαθή γη που κάποια ώρα δικαιώνει το έργο του Καλού Σπορέως πολλαπλασιάζοντας των πολύτιμων καρπών το πλήθος.

Αρκεί να έχουμε την απαιτούμενη διάκριση, ώστε να βλέπουμε που κρύβονται οι καρποί του κάθε δένδρου, γιατί έχουν την συνήθεια να κρύβονται πίσω απ' τα φύλλα, μια και προτιμούν την αφάνεια από την παρρησία...

Η σοδειά των καρπών είναι το μεγάλο πανηγύρι! «*Ἐλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ ἀληθῶς μαθηταὶ μου ἔστε, καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς*» (Ἰωαν. η' 31-32).

Αυτός είναι ο θαυμαστός επίλογος της κοπιαστικής σποράς και του μεγάλου αγώνα του Σπορέως μέχρι Σταυρικού θανάτου και Αναστάσεως, για να πεισθούν οι ανθρώπινες καρδιές να παραμείνουν γόνιμες στα σπέρματα του Θείου Λόγου Του και να καρποφορήσουν την Ελευθερία. Το πολύτιμο αυτό αγαθό, που όταν από τον Δάσκαλο της αληθείας είναι δοσμένο, την Αυτοαλήθεια, από πάσης ανάγκης, θλίψεως, δυστυχίας, φθοροποιού πάθους, ελευθερώνει και κάνει τον άνθρωπο ευτυχί, αδούλωτο και ασφαλισμένο από κάθε επικίνδυνη πτώση.

Αξίζει τους κόπους και τους μόχθους κάθε υπομονής εκ μέρους των ανθρώπων το Ηγεμονικό αυτό Δώρο που το αγνοούμε εμείς οι δρόμοι οι άκαρποι, οι γυαλιστεροί και ασφαλτοστρωμένοι. Οι πέτρες οι σκληρόκαρδες, οι ανελέητες, οι Σαββατοφανατισμένες και Σαββατοφοβισμένες, και οι αγκαθόσπαρτες αυλές, οι παραδομένες

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ '40

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Τότε ο Λευτέρης, που τύλιγε παρέκει τσιγάρο, καρτερικά, σαν να 'χε πάρει πάνω του την ανημπόρια ολάκερης της Οικουμένης, γύρισε και «Λοχία» είπε «τι βαρυγκομάς; Αυτοί που 'ναι ταγμένοι για τη ρέγγα και το χαλβά, σ' αυτά πάντοτε θα ξαναγυρίζουν. Και οι άλλοι στα δεφτέρια τους που δεν έχουνε τελειωμό, και οι άλλοι στα κρεβάτια τους τα μαλακά που τα στρώνουν μα δεν τα ορίζουν. Αλλά κάτεχε ότι μονάχα κείνος που παλεύει το σκοτάδι μέσα του θα 'χει μεθαύριο μερτικό δικό του στον ήλιο». Και ο Ζώης: «Τι λοιπόν, θαρρείς ότι δεν έχω κι εγώ γυναίκα και χωράφια και βάσανα της καρδιάς, που κάθομαι και φυλάγω δωνά στις εξορίες;» Του αποκρίθηκε ο Λευτέρης: «Αυτά που δεν αγαπά κανείς, αυτά, λοχία μου, να φοβάται, τι τα 'χει από τα πριν χαμένα, κι ας τα σφίγγει όσο θέλει απάνω του. Αλλά τα πράγματα της καρδιάς τρόπος δεν είναι να χαθούν, έννοια σου, και γι' αυτά οι εξορίες δουλεύουν. Αργά - γρήγορα κείνοι που είναι ναν τα 'βρουν, θαν τα 'βρουν». Πάλι ρώτησε ο λοχίας ο Ζώης: «Και ποιος λες τάχα του λόγου σου ότι θαν τα 'βρει;» Τότε ο Λευτέρης, αργά, δείχνοντας με το δάχτυλο: «Εσύ κι εγώ κι ό,τι άλλο δείξει, αδερφέ μου, η ώρα ετούτη που μας ακούει».

Και ευθύς ακούστηκε στον αέρα η σκοτεινή σφυριγματιά της οβίδας που έφτανε. Και πέσαμε όλοι καταγής μπρούμυτα, πάνω στις σκάρπες, ότι γνωρίζαμε απόξω πια τα σημάδια του Αόρατου, και με τ' αυτί μας ορίζαμε από πριν το μέρος όπου θα 'σμιγε η φωτιά το χώμα ν' ανοίξει και να χυθεί. Και δεν επείραξε η φωτιά κανέναν. Κάτι μουλάρια μονάχα σηκώθηκαν στα πισινά τους ποδάρια και άλλα ταράχτηκαν και σκόρπισαν. Και μέσα στην κάπνα που κατακάθιζε θωρούσες να τρέχουνε πίσω τους χειρονομώντας οι άνθρωποι που τα 'χανε φέρι με κόπους ίσαμε κει. Και τα πρόσωπα τους χλωμά, και ξεφόρτωναν τη ρέγγα και το χαλβά κοιτάζοντας να ξετελέσουν μια ώρα αρχύτερα και να φύγουνε, ότι δεν ήτανε μαθημένοι και τους ετρόμαζε το βρόντισμα στα βουνά και το μαύρο γένη στη φαγωμένη την όψη.

στην ακαταστασία της προχειρότητας και της ανευθυνότητας.

Αξίζει όλα τα ιώβεια βάσανα και τις θλίψεις η βλάστηση των σπόρων της Αληθείας που εξελίσσεται αθόρυβα, ανεντυπωσίαστα και παράγει καρπούς λύτρωσης και αναφαίρετης χαράς.

Γ. Σ. Γκεζερίλης

Συνεχίζεται η αποδό- μηση της Ελληνικής κοινωνίας από τα αρμόδια συνεργεία κατεδαφίσεων

Συζητάει η Βουλή αυτές τις μέρες το νομοσχέδιο της «Ελευθέρης Συμβίωσης» (5/11/2008) και την επόμενη εβδομάδα πρόκειται να ψηφιστεί, όπως ψηφίζονται «πειθαρχικά» όλες οι εμπνευσμένες οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς καμία αντίσταση εκ μέρους των πολιτικών μας αρχών.

Ας καμαρώσουμε λοιπόν τώρα και την «εξέλιξη» προς κατάργηση του θρησκευτικού γάμου, αφού εκεί αποβλέπει ουσιαστικά το νομοσχέδιο της «Ελευθέρης Συμβίωσης», όπως αθόρυβα δεχθήκαμε την κατάργηση του μαθήματος των θρησκευτικών στα σχολεία. Όπως την καύση των νεκρών. Όπως παζαρεύουμε τον χωρισμό Κράτους από Εκκλησία. Όπως προλειάνουμε το έδαφος, μέσω Υπουργείου Παιδείας, για να γίνει αξιοσυμπάθητο το ομοφυλοφιλικό πάθος από τους μαθητές. Όπως επιχειρήσαμε να μπήξουμε το βιβλίο της Ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού και όπως τόσες άλλες ωμές και ακραίες μεταβολές πραγματοποιήθηκαν και επιχειρούνται πάνω στον κουρασμένο από τη βιοπάλη Έλληνα, τον ανυπεράσπιστο από τους πολιτικούς του αλλά και τους θρησκευτικούς του, εν πολλοίς, ταγούς.

Που είναι οι Αρχιερείς μας και οι πνευματικές μας κορυφές να παρέμβουν δυναμικά με ηχηρούς λόγους και να επιχειρήσουν να σταματήσουν το κακό, πιέζοντας τις υπ' αυτών εντολές να αφυπνιστούν και να μην ανέχονται αυτές τις αρρωστημένες καταστάσεις; «*Συγκόνασθε τὰ ἄροτρα ὑμῶν εἰς ῥομφαίας καὶ τὰ δρέπανα ὑμῶν εἰς σειρομάστας*», λέει ο λόγος του Θεοῦ στην Παλαιά Διαθήκη.

Άλλη η συμπεριφορά των ανθρώπων «εν ειρήνῃ» και άλλη προς απόκρουση πονηρῶν εισβολῶν.

Δεν είμαστε άοπλοι οι αμυνόμενοι. «*Τὰ γὰρ ὄπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων*» (Β΄ Κορ. 1΄ 4).

Ας ψάξουμε να τα βρούμε και ας τα χρησιμοποιήσουμε προτού βρεθούμε με χειροπέδες στα χέρια μας και αναρωτιόμαστε: «που είμαστε τόσα χρόνια και δεν δοκιμάσαμε να αντισταθούμε, παρά περιμέναμε να φτάσουμε στο αδιέξοδο!»

Γ. Σ. Γ.

Το μυστηριώδες σκουλήκι της χρηματο- πιστωτικής κρίσης

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

θριάμβου. Όχι το να θυσιάσουμε τον εαυτό μας για χάρη ενός σκοπού, αλλά να μπορούμε, «για να πάμε μπροστά» να θυσιάζουμε τον «άλλον».

Μοντέρνος τρόπος για κυριαρχία και πλουτισμό, ιδιαίτερα σήμερα που η ασυδοσία με ησυχία και σιγουριά σωριάζει τα κέρδη στην ασύλητη ασφάλεια των τραπεζών, των ιερών αυτών ναών του Μαμωνά της αδικίας.

Από τον Κέρβερο των «συμπερόντων» φυλάσσονται τα άδυτα αυτά του καπιταλιστικού Άδη, που με τα χαυλιόδοντά του απειλεί να κατασπαράξει καθένα που θα επιχειρήσει να παρέμβει στις εσωτερικές λειτουργίες του και να ελέγχει τις αθόρυβες του μηχανές με τα κοφτερά γρανάζια και τα χωνευτήρια, όπου εξαφανίζεται ο μόχθος της βιοπάλης (εκμετάλλευση, πανωτόκια) και φυλάσσονται ασύλητοι οι θησαυροί των κυκλώπων. Κράτος εν Κράτει! Ποιος τολμάει να συγκρουστεί με τα άθραυστα χαμόγελα των τραπεζών!

Όμως, τι έγινε τώρα αιφνίδια; Ποιος το περίμενε; Που βρέθηκε εκείνο το σκουλήκι που έφαγε «μέσα σε μία βραδιά» την ρίζα της κολοκυθιάς που προστάτευε τον δύστυχο Ιωνά από τα κάυματα του ήλιου; -«καὶ ἐσκίαζεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτοῦ... (Ιων. δ΄ 6). Που βρέθηκε αυτό το σκουλήκι ξαφνικά και έφαγε σίδερα, περιφρόνησε Κέρβερους και μετέβαλε σε νεφελώδεις του αϊθριους ουρανούς των ανάληπτων εραστών του χρήματος; Πώς και χάθηκε από πάνω μας ο γαλάζιος ουρανός της αυτοπεποίθησης και της αήττητης ευρωστίας και αποκαλύφθηκε το κενό της παγερής πραγματικότητας χάσκοντας και χωρισμένο από κάποια σίγουρη ελπίδα, για να αναθερμανθεί;

Αυτή είναι η σημερινή μας οικονομική τραπεζική περιπέτεια, με απλά λόγια, που μας επιφυλάσσει για το μέλλον απροσδιόριστες εξελίξεις.

Ίσως θορυβηθήκαμε και αιφνιδιαστήκαμε, που το «αποθρασυμένο» σκουλήκι άρχισε να τρώει λαίμαργα την τραπεζική κολοκυθιά, που κατά κάποιο τρόπο μας εσκίαζε προστατευτικά, όμως ευελπιστούμε ότι όχι με τα δισεκατομμύρια ή τρισεκατομμύρια ευρώ που θα χορηγήσουν τα Κράτη στις τράπεζες θα διορθωθεί το κακό, αλλά εάν αποφασίσουμε, οι σωφρονέστεροι, να αποταμιεύουμε τους κόπους μας ή τα υπερεκχυλίζοντα γεννήματά μας σε ασφαλέστερα «θησαυροφυλάκια», «*ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν*» (Ματθ. στ΄ 20).

Γ. Σ. Γ.

Ποιος μπορεί να απαντήσει και το αίνιγμα να λύσει...

Πλούσιοι οι καρποί
του δέντρου μας
και τα θαυμάσιά του
θαμπώσανε τα μάτια μας
τα κατορθώματά του.

Πιστοί πάντα στη δόξα του
και στα συνθήματά του,
ακλόνητοι κι ασκανδάλιστοι
στα παραπτώματά του.

Το δίκιο το ζηλεύουνε
κι όλοι το πολεμάνε
κι αν κάνει κάποιο ολίσθημα
πέφτουν για να το φάνε.

Όλοι μας το φροντίζουμε
με ζήλο, με θυσία
και το μοσχοκοπρίζουμε
κάθε τετραετία.

Όπως όλα του είδους του
πάντα το καλοκαίρι
καρποφορεί αδιάλειπτα
με ότι το συμφέρει.

Κι εμείς οι μεγαλόψυχοι
όλα τα συγχωράμε
γιατί αν κάνουμε αλλιώς
στην κόλαση θα πάμε.

Να ζήσεις δέντρο θάνατο
δέντρο δικαιοσύνης
που παίρνεις από τους φτωχούς
και στους πλουσίους δίνεις.

ο Παράλογος

Άγιου Μαξίμου του Ομολογητού

ΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ πού τελούμε όταν συγκεντρωνόμαστε στην εκκλησία, ή πρώτη είσοδος γενικά σημαίνει την πρώτη παρουσία του Θεού μας, και ειδικά τη μεταστροφή εκείνων πού με τη βοήθειά Του και μαζί Του εισέρχονται από την άπιστία στην πίστη και από την κακία στην αρετή και από την άγνωσία στη γνώση.

ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ πού διαβάζονται μετά την πρώτη είσοδο σημαίνουν γενικά τις βουλές και τις επιθυμίες του Θεού, σύμφωνα με τις όποιες πρέπει όλοι να μορφώνονται και να ζούν, και ειδικά τη σύμφωνη με την πίστη διδασκαλία και προκοπή εκείνων πού πίστεψαν· τη σταθερή προσήλωση των πρακτικών ανθρώπων στην αρετή· αυτή τους κάνει να συμμορφώνονται με τον θείο νόμο των εντολών κι έτσι

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

νά άντιμετωπίζουν με θάρρος και σθένος τις παγίδες του διαβόλου και νά ξεφεύγουν από τις έχθρικές ενέργειες· για τους γνωστικούς σημαίνει την απόκτηση της θεωρητικής δύναμης· με τη δύναμη αυτή συγκεντρώνουν όσο μπορούν τους πνευματικούς λόγους των αισθητών και της πρόνοιας του Θεού γι' αυτά, και φθάνουν άσφαλτα στην αλήθεια.

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ των ύμνων σημαίνει τη θεϊκή ήδονή κι ευχαρίστηση που γενιέται στις ψυχές όλων· απ' αυτή παίρνουν μυστικά δύναμη ώστε ξεχνούν τους περασμένους κόπους της άρετης και όρμουν με ανανεωμένη δύναμη για τὰ υπόλοιπα άγια και θεϊκά αγαθά.

ΤΟ ΑΓΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ γενικά άποτελεί σύμβολο της συντέλειας αυτής της ζωής· ειδικά σημαίνει για τους πιστούς την άπόλυτη έκμηδένιση της αρχαίας πλάνης· για τους πρακτικούς σημαίνει τη νέκρωση και τη συντέλεια του σαρκικού νόμου και φρονήματος· για τους γνωστικούς τη συγκέντρωση και την άναφορά των πολλών και διαφόρων λόγων στον λόγο που συγκρατεί και όρίζει τὰ πάντα, άφου θά έχουν ολοκληρώσει και σταματήσει τη λεπτομερειακή και πολύμορφη έρευνα της φύσης.

Η ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ από τον θρόνο και ή άπομάκρυνση των κατηχουμένων, γενικά σημαίνει την κατάβαση από τον ουρανό και δευτέρα παρουσία του μεγάλου Θεού και Σωτήρα μας Ήσου Χριστού, την κρίση άμαρτωλών και άγιων, και τη δίκαιη άμοιβή στον καθένα ανάλογα με την αξία του· ειδικά σημαίνει για τους πιστούς την τέλεια γνώση με τη δύναμη της πίστης, τη γνώση που παρέχει με την άυλη παρουσία του ό Θεός και λόγος και με την όποία κάθε δισταγμός και άμφιβολία για την πίστη διώχνεται όπως ό κατηχούμενος· για τους πρακτικούς σημαίνει την άπόλυτη άπάθεια χάρη στην όποία έγκαταλείπουν την ψυχή όλες οι έμπαθείς και άφώτιστες ιδέες· για τους γνωστικούς σημαίνει την έπιστήμη που συνδέει όλα όσα έχουν μάθει και χάρη στην όποία διώχνονται απ' την ψυχή όλες οι εικόνες των υλικών πραγμάτων.

ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ, ή είσοδος των άγιων μυστηρίων, ό θεϊός άσπασμός και ή έκφώνηση του συμβόλου της πίστεως γενικά σημαίνουν την

παροδικότητα των αισθητών, την άποκάλυψη των νοητών, την καινούρια διδασκαλία του θείου μυστηρίου της σωτηρίας μας, την ένωση όλων μας με όλους, τους έαυτούς μας και τον Θεό, με άγάπη, ειρήνη και κοινή πίστη, και τέλος σημαίνει την ευχαριστία για τους τρόπους της σωτηρίας μας· ειδικά σημαίνουν, για τους πιστούς την προκοπή με τη μετάβαση από την άπλη πίστη στη διδασκαλία, τη μύηση, την όμοφονία και την ευσέβεια που πηγάζουν από τὰ δόγματα. Το κλείσιμο των θυρών σημαίνει τó πρώτο, ή είσοδος των άγιων μυστηρίων τó δεύτερο, ό άσπασμός τó τρίτο, ή έκφώνηση του συμβόλου της πίστεως τó τέταρτο· για τους πρακτικούς αυτά σημαίνουν τη μετάβαση από την πράξη στη θεωρία με τη μύηση που καθαρίζει τó νου από τις αισθήσεις και τις ενέργειές τους για νά τους άπομακρύνει από τη σάρκα και τον κόσμο, καθώς και την άναγωγή από τον τύπο των έντολών στον λόγο τους· άκόμη σημαίνουν την οικειότητα και την ένωση των ίδιων των έντολών σύμφωνα με τον ιδιαίτερο λόγο τους όπως συμβαίνει και με τις δυνάμεις της ψυχής, και τέλος τον σωστό τρόπο νά προσεύχονται θεολογικά στον Θεό· για τους γνωστικούς σημαίνουν τη μετάβαση από τη μελέτη της φύσης στην τέλεια και άπλη γνώση των νοητών, χωρίς καθόλου πια νά προσπαθούν νά συλλάβουν τον θείο και άρρητο λόγο με κάποια αίσθηση ή μέσα από τὰ φυσικά φαινόμενα· τέλος σημαίνουν και την ένωση της ψυχής με τις διάφορες δυνάμεις της καθώς και την άπλότητα με την όποία ό νους συλλαμβάνει ένιαία τον λόγο της πρόνοιας.

ΣΤΟ ΤΡΙΣΑΓΙΟ ή άέναη άγιαστική δοξολογία των άγιων άγγέλων, γενικά σημαίνει την ισότιμη συνύπαρξη και πρόοδο και συμφωνία στη θεία δοξολογία των δυνάμεων του ουρανού και της γής στη μέλλουσα ζωή που θά έρθει με τον ίδιο τρόπο και ταυτόχρονα, όταν με την άνάσταση τὰ σώματα των ανθρώπων λυτρωθούν από τη θνητότητα και πάψουν νά βαραίνουν την ψυχή με τη φθορά και νά γίνονται βαριά τὰ ίδια· έπειδή θά γίνουν άφθαρτα θά άποκτήσουν δύναμη και ικανότητα για νά υποδεχθούν τη θεία παρουσία· και ειδικά σημαίνει για τους πιστούς τó θεολογικό συναγωνισμό με τους άγγέλους στην πίστη για τους πρακτικούς λαμπρότητα ζωής που δέν θά ύστερει απ' την άγγελική, όσο είναι δυνατό για τους ανθρώπους, και ικανότητα στη θεολογική ύμνολογία· και για τους γνωστικούς σημαίνει

γνώση του θεού και ύμνους και λατρείες ίδιες με των άγγέλων όσο είναι δυνατό γι' ανθρώπους.

Η ΜΑΚΑΡΙΑ ΕΠΙΚΛΗΣΗ του μεγάλου Θεού και Πατέρα και ή έκφώνηση του "Είς Άγιος" και όσων άκολουθούν, και ή κοινωνία των άγιων και ζωοποιών μυστηρίων σημαίνουν την καθολική και όλων των άξιων ανθρώπων υίοθεσία που θά χαρίσει ό Θεός μας από την αγαθότητά Του, την ένωση και την οικειότητα και την όμοιότητα με τó Θεό, και τη θέωση· έτσι για όσους σωθούν ό Θεός μόνος θά είναι τó πάν για όλους. Όμορφιά πρωταρχική θ' άστράφτει ό δημιουργός σ' αυτούς που μέσα από την άρετή και τη γνώση τους θά έχουν τó χάρισμα όμοια ν' άστράφτουν.

ΠΙΣΤΟΥΣ όνομάζε όσους εισάγονται στην πίστη, έναρετους όσους προοδεύουν και γνωστικούς τους τέλειους, ή άλλοιώς δούλους και μισθωτούς και υιούς, τις τρεις τάξεις όσων σώζονται. Οι νέοι στην πίστη είναι δούλοι έπειδή άκολουθούν τις έντολές του Κυρίου από φόβο για την τιμωρία και εκτελούν με προθυμία όσα τους έμπιστεύεται. Οι μισθωτοί όνομάζονται έτσι έπειδή, από πόθο για τὰ αγαθά που τους ύποσχέθηκε, σηκώνουν με ύπομονη τó βάρος της ήμέρας και τον καύσωνα, δηλαδή την έμφυτη και άναγκαία για την παρούσα ζωή θλίψη που έφερε τó προπατορικό άμάρτημα, και τους πειρασμούς που συνεπάγεται για όσους ζητούν την άρετή· μισθωτοί άκόμη είναι όσοι μόνιμοι τους άποφασίζουν σοφά νά ανταλλάξουν ζωή με ζωή, την τωρινή με τη μελλοντική. Υιοί είναι όσοι δέν φοβούνται την τιμωρία ούτε ποθούν την άνταμοιβή, αλλά δέν άποχωρίζονται ποτέ τον Θεό έπειδή ή κλίση και ή διάθεση της ψυχής τους είναι στραμμένη μόνιμα στο καλό. Όπως ό υίός εκείνος που του είπαν· «Παιδί μου, έσύ είσαι πάντα μαζί μου και όσα έχω είναι όλα δικά σου». Αυτό μπορούμε κι έμεις νά γίνουμε με τη χάρη του Θεού και όσο τó αξίζει καθένας, αυτό που ό Θεός είναι και πιστεύουμε πως είναι από τη φύση και τη θέση Του.

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.

Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην ιστοσελίδα www.pigizois.gr